

19 Μαΐου 2019

Η ιστορική σημαία της Κομοτηνής και οι περιπέτειές της..

/ Γενικά Θέματα

Την παραμονή της 14ης Μαΐου, επετείου απελευθέρωσης της Κομοτηνής από τον

ξένο ζυγό και την ημέρα της γιορτής, κατά τη παρέλαση αρχών και λαού, τιμάται ξεχωριστά η ιστορική σημαία της πόλης της Κομοτηνής.

Οι πέντε σημαδιακές ημερομηνίες που είναι κεντημένες πάνω της

Στις 14 Μαΐου, την εθνική επέτειο απελευθέρωσης της Θράκης, η μουσική του Στρατού χαιρετίζει την έπαρση της ιστορικής σημαίας της Κομοτηνής στο ηρώο.

Η μαθητιώσα νεολαία, τμήμα Στρατού, αρχές στρατιωτικές, πολιτικές και πλήθος κόσμου στέκεται σε στάση προσοχής με κατάνυξη και σεβασμό.

Η γαλανόλευκη αυτή σημαία γεννήθηκε μέσα από ιστορικά γεγονότα, καρδιοχτύπια, χαρές, συγκινήσεις και λαχτάρεις που δοκίμασαν οι Κομοτηναίοι μαζί της.

-

Η ιστορική σημαία της Κομοτηνής είναι φτιαγμένη από γαλάζιο βαμβακερό πανί και λευκό χασεδάκι.

Περιβάλλεται από χρυσά κρόσια και στολίζεται με ωραίο χρυσό κορδόνι, που καταλήγει σε πλούσια χρυσαφένια φούντα.

Οι διαστάσεις της δεν είναι συμμετρικές, κι αυτό ακριβώς δείχνει την ιδιαίτερη γέννησή της.

Έχει μήκος 1,50 μ. και πλάτος 1,25 μ.

Έχει χάσει το ωραίο της γαλάζιο χρώμα και το λευκό της έχει κιτρινίσει.

Είναι φθαρμένη σε σημεία, γιατί ο χρόνος με την διαβρωτική του ικανότητα την έχει φθείρει.

Μετράει μέχρι σήμερα 106 ολόκληρα χρόνια ζωής.

Η σημαία ακολούθησε την τύχη του τόπου και των κατοίκων της, ξενιτεύτηκε και αποδήμησε με σπαραγμό, δύο φορές κρύφτηκε από τους εχθρούς, μέχρι να επιστρέψει στη γενέθλια γη.

Τον Οκτώβριο του 1912 ολόκληρη η Θράκη καταλαμβάνεται από τους Βουλγάρους.

Όμως τον Ιούλιο του 1913 μια ηλιαχτίδα ανέτειλε και έσβησε σύντομα.

Την Κομοτηνή ελευθέρωσε το Σύνταγμα Κρητών της ΙΧ Μεραρχίας Σερρών με διοικητή τον συνταγματάρχη Καβανατσόγλου.

Το πρωί της 14ης Ιουλίου 1913 εισέρχεται στην Ροδόπη ελευθερωτής ο ελληνικός στρατός.

Όλος ο κόσμος νέοι, γέροι, άνδρες, γυναίκες, έκλαιγαν και γελούσαν.

Όλοι έτρεχαν προς την οδό Ξάνθης απ' όπου έρχονταν οι Έλληνες στρατιώτες.

Ο κόσμος τους υποδέχονταν με λουλούδια, χαμόγελα και ζητωκραυγές.

Εν τω μεταξύ ο νικητής συνταγματάρχης Καναβατσόγλου εγκατέστησε το

Αρχηγείο του στο Διοικητήριο (στο παλαιό δικαστικό μέγαρο).

Σημαία ο στρατός δεν είχε για να υψώσει στο Αρχηγείο.

Δεν πρόφθασαν όμως να το καλοσκεφτούν, όταν δημιουργήθηκε ύστερα από 550 χρόνια οθωμανικής σκλαβιάς και η πρώτη ελληνική σημαία, ωραία και χρυσοποίκιλη, φιλοτεχνημένη από κυρίες και δεσποινίδες της Φιλοπτώχου Αδελφότητα Κυριών και Δεσποινίδων Κομοτηνής "Η Ροδόπη".

Αναφέρονται τα ονόματα των γυναικών: Δάφτσου, Ζήγιογλου, Μαλλιοπούλου, Ζωίδου, Πετροπούλου, Σκουτέρη, Σίμογλου, Βουτσιάδου, Αϋδή.

Καθώς οι Ελληνοπούλες αποθανάτιζαν με λευκή μεταξένια κλωστή αυτή την ιερή στιγμή έκλαιγαν και γελούσαν μαζί.

Υψώθηκε με χειροκροτήματα η σημαία και κυμάτιζε μέρα και νύχτα.

Ήταν πεπρωμένο όμως η δυνατή ευτυχία να ζήσει για λίγο.

Η συνθήκη του Βουκουρεστίου 10 Αυγούστου 1913 υπογράφει το τέλος του Βαλκανικού Πολέμου έτσι η Ελλάς αναγκάζεται να εγκαταλείψει την Δυτική Θράκη την οποία κατέλαβε και πάλι η Βουλγαρία τον Νοέμβριο του ίδιου έτους.

Στις 18 Αυγούστου 1913 τα απελευθερωτικά στρατεύματα εγκαταλείπουν την πόλη, ενώ οι κάτοικοί της με πόνο τραβούν από τον χιτώνα τους στρατιώτες για να τους κρατήσουν κοντά τους.

Εκείνοι φεύγουν μελαγχολικοί.

Αποκρινόμενη από το Διοικητήριο και η τελευταία διμοιρία του ελληνικού στρατού με διμοιρίτη τον Κρητικό λοχία Γεώργιο Παπαηλιάκη, αδελφό του Παπαηλιάκη που χρημάτισε δήμαρχος Θεσσαλονίκης, φεύγοντας πήρε μαζί του και την σημαία.

Ενώ αυτοί απομακρύνονταν, τα βουλγαρικά στρατεύματα κατέβαιναν από την σημερινή οδό Ηρώων.

Κραυγές και κλάματα ακούγονταν παντού και οι έντρομοι Κομοτηναίοι εγκαταλείπουν σπίτια και αγαθά κατευθυνόμενοι στον Σιδηροδρομικό Σταθμό, για να πάνε στην ελεύθερη Ελλάδα.

Τα δάκρυα χαράς που έχυσαν πριν 26 ημέρες τώρα έγιναν μαύρα.

Οι Βούλγαροι επισφράγισαν την ερήμωση διατάζοντας την απέλαση του ελληνικού στοιχείου.

Πέρασαν 6 εφιαλτικά χρόνια, όταν με την συνθήκη του Νεϊγύ τον Οκτώβριο του 1919 παραχωρήθηκε το ήμισυ νότιο της Δυτικής Θράκης στους Συμμάχους.

Η λωρίδα αυτή της θρακικής γης γίνεται τώρα διασυμμαχική.

Γαλλικά στρατεύματα κατοχής με διοικητή τον Γάλλο στρατηγό Sarpy εγκαταστάθηκαν στην Θράκη με έδρα την Κομοτηνή.

Η οικία του Κώστα Τσολάκη φιλοξένησε το Αρχηγείο του Γάλλου στρατηγού.

Το 1920 η ελληνική κυβέρνηση χάρη στον Χαρίσιο Βαμβακά εξουσιοδοτείται από

την Ανώτατη Συμμαχική Διοίκηση να καταλάβει την Δυτική Θράκη μόνο με ελληνικά στρατεύματα.

Το πρωί λοιπόν της 14ης Μαΐου 1920 ημέρα Πέμπτη οι ανεπτυγμένες δυνάμεις της ΙΧ Μεραρχίας Σερρών προελαύνουν από τα υψώματα Μεσούνης και Υφαντών προς την κοιλάδα της Κομοτηνής.

Ο ελευθερωτής στρατός με στρατηγό τον Παμικό Ζυμβακάκη εισέρχεται στην Κομοτηνή και φθάνει μπροστά στο κτίριο του Δημαρχείου στο κέντρο της πλατείας (στο χώρο αυτό της πλατείας σήμερα υπάρχει η παιδική χαρά με το “καράβι”).

Παρίσταται δε ο Γάλλος στρατηγός Sarpy, ο Έλληνας Αρμοστής Χαρίσιος Βαμβακάς και ο δήμαρχος πλέον Απόστολος Σούζος.

Τα στρατεύματα προωθήθηκαν και κατέλαβαν αυθημερόν όλη την Ροδόπη και την Δυτική Θράκη.

Η Κομοτηνή ορίζεται έδρα της ΙΧ Μεραρχίας και ο Χαρίσιος Βαμβακάς γενικός διοικητής.

Την ιστορική σημαία του 1913 επί 7 ολόκληρα χρόνια την είχε φυλαγμένη στο σπίτι του παππού του στην Κρήτη ο λοχίας Γιώργος Παπαηλιάκης.

Όταν πληροφορήθηκε την ημέρα της απελευθέρωσης της Θράκης και της Κομοτηνής έστειλε την σημαία με μια πολύ συγκινητική επιστολή στον δήμαρχο Απόστολο Σούζο (η επιστολή δυστυχώς δεν υπάρχει στο αρχείο του Δήμου).

Οι ίδιες τότε κυρίες κέντησαν πάλι με δάκρυα χαράς στο απέναντι γαλάζιο τετράγωνο το ιστορικό γεγονός της οριστικής απελευθέρωσης της Κομοτηνής και της Δυτικής Θράκης 14 Μαΐου 1920, ενώ στο αμέσως κάτω γαλάζιο τετράγωνο το θλιβερό γεγονός 19 Αυγούστου 1913.

Το 1928 ο τότε δήμαρχος Σοφοκλής Κομνηνός καθιέρωσε την έπαρση της ιστορικής σημαίας με επίσημη τελετή όπως γίνεται μέχρι και σήμερα.

Στις 8 Μαΐου 1930 επισκέπτεται την Κομοτηνή ο Ελ. Βενιζέλος.

Αυτό το γεγονός το αποθανάτισαν πάνω στο τελευταίο γαλάζιο ορθογώνιο της ιστορικής σημαίας.

Στις 28 Οκτωβρίου 1940 ξεσπά ο πόλεμος με τους Γερμανούς.

Στις 6 Απριλίου 1941 εισβάλουν οι Γερμανοί από την Νυμφαία και παραχωρούν την Θράκη στους Βουλγάρους.

Την ιστορική σημαία την διέσωσαν από τους κατακτητές ο διευθυντής του Δήμου Μιχάλης Σπαθόπουλος που την εμπιστεύθηκε στον κλητήρα Νέστορα Γεωργιάδη, ο οποίος την παρέδωσε με χίλιους κινδύνους στο δημοτικό υπάλληλο Νίκο Μακαρώνη.

Έτσι από χέρι σε χέρι καταλήγει να ραφτεί στο εσωτερικό ξηλωμένου στρώματος

και να μεταφερθεί στην Θεσσαλονίκη.

Ο λαός της Κομοτηνής στις 9 Σεπτεμβρίου 1944 έζησε την ίδια χαρά, αφού πάλι τα ελληνικά στρατεύματα μπήκαν στην Κομοτηνή και έδιωξαν τους Βουλγάρους.

Ο Νικόλαος Μακαρώνης που με τόσους φόβους φύλαξε την ιερή ιστορική σημαία και τον Ιανουάριο του 1945 την παρέδωσε στον αιρετό δήμαρχο Χρήστο Μαρκίδη, ο οποίος την επομένη ημέρα την ύψωσε στο κοντάρι του Δημαρχείου, ενώ στο λευκό της σταυρό φιλοτεχνήθηκε η ιστορική ημέρα της απελευθέρωσης 9 Σεπτεμβρίου 1944.

Όλοι ξέρουμε πως η Θράκη, η Ροδόπη και η Κομοτηνή έχουν προσφέρει άφθονο αίμα στο βωμό της πατρίδος.

Έτσι η μητέρα Ελλάδα ευγνωμονούσα ανταμείβει την πρωτεύουσα της Θράκης με ζηλευτή τιμή. Μπροστά περίπου στο σημερινό Δημαρχείο στις 24 Μαρτίου 1946 λαμβάνει χώρα μια σεμνή τελετή, παρουσία των στρατιωτικών, πολιτικών αρχών, πλήθος κόσμου και τμήματος του 306 τάγματος Εθνοφυλακής.

Ο διοικητής του τάγματος προσφέρει ένα μετάλλιο στο δήμαρχο Δημήτριο Μπλέτσα και παρασημοφορεί την ιστορική σημαία και την πόλη της Κομοτηνής για τον ηρωϊσμό και την αυτοθυσία του λαού της.

Η ιστορική αυτή σημαία φυλάσσεται εντός προθήκης στον πρώτο όροφο του κτιρίου του Δήμου Κομοτηνής.

Ας ευχηθούμε να μην γραφεί ποτέ ξανά πάνω στο πολυτυραννισμένο σώμα της καμιά άλλη μαύρη ημερομηνία.

Πηγή: iellada.gr